

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΖΑΝΟΣ

Ὁ Ἀντιστρατήγος Κόμης Ἀλέξανδρος Σαμαρτζάνος, τυγχάνει εἰς ἓκ τῶν καλλίστων ἀξιωματικῶν τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ. Εἶνε ἀνὴρ ἡλικίας 58 ἐτῶν, καθὼ γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1830. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐν Τορίνῳ Στρατιωτικὴν Ἀκαδημίαν, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ὡς ἀνθυπολοχαγός, καταταχθεὶς εἰς τὸ σῆμα τοῦ ἱππικοῦ. Ἐλαβε μέρος εἰς τὰς μάχας τοῦ 1848, 1849 καὶ 1859 καὶ παρῆρθε εἰς τὴν Κριμαίαν ὡς λοχαγὸς τῶν Γενικῶν Ἐπιτελῶν, ἐγένετο δὲ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου κατὰ τὸ 1866 εἰς τὴν Μοισαρχίαν τὴν ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Nino Bixio διακουμένην. Μετὰ τοῦ ἰδίου Στρατηγοῦ παρῆρθε καὶ εἰς τὰς μάχας τοῦ 1870 εἰς Civitanovechia καὶ ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ρώμης. Προβιθεαθεὶς διαδοχικῶς, μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀντιστρατήγου, διώκει μέχρις ἐσχάτων τὴν Μοισαρχίαν Ἀλεξανδρείας. Ἐ χρημάτισε βουλευτὴς τῆς ἐκλογικῆς περιφέρειας Nizza Monferrato, ἀλλὰ παρητήθη τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος διὰ λόγους, οἵτινες μεγάλως τιμῶσιν αὐτόν. Ἀρχηγὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας—ἔχει ἑνδεκα ἐπιζῶντα τέκνα—καὶ ὅχι πολὺ πλούσιος, δὲν ἐνόμιζε πρέπον νὰ διατηρῇ ἀξίωμα, τὸ ὅποιον ὑπερέκειν αὐτόν νὰ ζῇ ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας εἰς Ρώμην μετὰ τὴν δέουσιν ἀξιοπρέπειαν, καὶ τὸ ὅποιον τὸν ἠμποδίζεν ἐξ ἄλλου ν' ἀσχολεῖται εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἔργα του. Εἰς τὴν Βουλὴν παρεκάθησεν εἰς τὴν δεξιάν, ἐξελέγη δὲ μέλος εἰς πολλὰς καὶ σπουδαίας ἐπιτροπὰς. Ἐκτὸς ἄλλων παρατήμων φέρει καὶ τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τῆς Στρατιωτικῆς Ἀνδρείας.

Τοιοῦτος ἐν συντόμῳ ὁ ἀνὴρ, ὁ διοικῶν τὸν ἐν Ἀφρικῇ στρατὸν τῆς Ἰταλίας, καὶ οὕτως τὴν εἰκόνα καὶ σύντομον βιογραφίαν ἐκρίναμεν καλὸν νὰ δημοσιεύσωμεν.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Διερχόμεθα φαίνεται χαλεποὺς καιροὺς. Ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος εὐρίσκεται ἐν ἀποσυνθέσει, οἱ λωποδύται ἀναφανδὸν ἤρξαντο ἀρπάζοντες τὰ χρήματα τῶν πολιτῶν, ὁ Βίσμαρκ ἀπειλεῖ, ὅτι ἔχει στρατὸν δύο ἑκατομμυρίων, ἡ εὐλογία ἐν Πάτραις ἀποστέλλει εἰς τὸν Ἀθῆν ἐμβολιασμένους καὶ μὴ, ὁ κ. Δημητρυλάκης ἀγορεύει καὶ ὁ κ. Παπαγιαννακόπουλος υἱοθετεῖ τὴν ἰδέαν τῆς ἐπαναστάσεως. Ὅλα ταῦτα νομίζομεν ὅτι εἶνε πολὺ δυσάρεστα σημεῖα. Ἐν εἶνε τὸ εὐχάριστον, ὅτι θὰ δοθῇ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ χορὸς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν—προτείνομεν ὅπως τῶν ὠφελειῶν συμμετάσχωσι καὶ οἱ πτωχοί... τῷ πνεύματι, ὅσον πολλοὶ καὶ ἐὰν εἶνε.

*

Δυσάρεστος ἀγγελία ἐφθασεν ἐνταῦθα συνταράξασα πάντας, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἀρχοντος μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου, ἡ ἐμφάνισις ληστείας καὶ ποῦ νομίζετε; εἰς τὸν δῆμον Μανωλάδος. Μετ' οὐ πολὺ τὰ νεῦρα τινῶν ἐπὶ κνήθον εἰς τὴν φυσιολογικὴν τῶν κατὰστασιν, διότι ἡγγέλθη ὅτι ἡ ληστεία ἀνεφάνη εἰς τὸν δῆμον Μανωλάδος, ἀλλὰ τῆς Φθιώτιδος. Τί εἶνε ἡ ὁμωνυμία!

*

Ἀπό τινῶν ἡμερῶν βλέπομεν εἰς τοὺς τοίχους κεκολλημένον ἐρυθρὸν χάρτην μετὰ τὴν σκανδαλώδη ἐπιγραφὴν: Ἐπιθεώρησις. Ἐὰν ἦμην πλούσιος. Πολλοὶ ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα ὡς τέχνασμα τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου θέλοντος

νὰ δείξῃ, ὅτι δὲν εἶνε πλούσιος καὶ δυσπίστως ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν ἄλλοι ὅμως ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἀνκλογιζόμενοι, ὅτι ὁ πόθος οὗτος ἡδύνετο νὰ ἔχῃ ὀλεθρὸς συνεπείας ἐπὶ τοῦ βελαντίου τῶν.

*

Λοιπὸν ὁ κ. Λασσάλλ μετὰ τοῦ θιάσου του θὰ δώσῃ ἐνταῦθα διερχόμενος τρεῖς παραστάσεις τὸν Βοκκάκιον καὶ δὲν ἐνθυμούμεθα τίνα ἄλλα μελοδράματα. Πλεῖστοι ἀπειτάνθησαν εἰς τὸν θιασάρχην, ἵνα δώσῃ καὶ τὸν Βελισσάριον ἀπειλοῦντες, ἐὰν δὲν συνκινέσῃ νὰ τὸν παραστήσωσιν αὐτοὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου.

*

Κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἶχομεν ἐνταῦθα καὶ ἐν θύμῳ ὅχι τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ τῆς μακρομύδους κατκστάσεως εἰς τὴν διατελεῖ ὁ τύπος. Ἡ Σημαία μετὰ πολυώδυνον νόσον παρέδωκε προχθὲς τὸ πνεῦμα. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι μετὰ τὸν θάνατον ὁ διευθυντὴς αὐτῆς ἀπειτάνθη εἰς γνωστὸν παρ' ἡμῶν τραπεζίτην ζητῶν τὰ ἑξοδα τῆς κηδείας, ἀλλ' ὁ τραπεζίτης ἀπήντησεν, ὅτι προτιμᾷ νὰ μείνῃ ἄταφος.

*

Εὐφυΐα πωλητῶν ἐφημερίδων. Ὁ πρώην συνεργάτης ἡμῶν Κόθορος ἐδημοσίευσεν φυλλάδιον περὶ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας Κουρτοπάση, τὸ ὅποιον ὅλοι οἱ πωληταὶ διελάλουν, πῶς νομίζετε;

— Πάρτε τὸν Κουρτοπάση μὲ δεκάρα...

Ἄξός

'ΣΤΟ ΦΤΕΡΟ

Ἀρχίζει καὶ ἡ Ἀπόκρια, ἀρχίζει τὸ Τριῶδι, καὶ οἱ Ρωμηοὶ μετὰ τῆς Ρωμῆς σηκώνονται ἐπὶ πόδι. Σηκώνομαι καὶ ἐγὼ μετὰ μετὰ χλωμασμένη μούρη καὶ τὴν Ἑλλάδα χαιρετῶ καθόλα ἐπὶ γαῖοι, καὶ μ' ὅλη τὴν ἀρρώστια μου ὁ κακομοῖρος ψάλλω τοῦ Θεοδώρου τὸν Σύλλογον, τοῦ καθενὸς τὸν μπάλο.

—

Ὁ κόσμος ὁ ἐπίσημος ἀγκάθη ἐπὶ ποδάρη καὶ ἐλύσαζε μετὰ γεύματα καὶ συναναστροφάς, ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς ἀξένιοςτος σαλτάρει μετὰ τοῦ μεγάλου Σώλοδου τὰς δύο ἀδελφάς, μετὰ τὴν κυρίαν Γκέρεσθ καὶ μετὰ τὴν Γκαλουλὴν, ἢ ὅπως ἄλλως ἀγαπᾷ ὁ κόσμος νὰ τῆς λή.

—

Κορδόνονται οἱ εὐγενεῖς καὶ ὁ κόσμος τῶν Δαντήδων καὶ τρέχουν εἰς τῆς βίζιταις πεζοὶ καὶ μετὰ ἀμάξας, καὶ ζήτημα κατήντησε πολλῶν ἐφημερίδων ποῖα φηγουράρει ἅτους χοροὺς ἀπὸ τὰς καρκαλάς, καὶ εἶναι μόνη μας φροντίς καὶ σκέψις μετὰ μεγάλη ὅταν τί κουστοῦμι ἔβαλε ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη.

—

Κι' ἀκούεις ποῖα ἐγκόμια γὰρ καίμεται φοράδα πῶς ὅταν καὶ τούτη ὡμορφὴ δὲν εἶναι πούθενά, καὶ ὅλας θυματίζονται μετὰ τρόπο ὅσῃν ἀράδα

καὶ ἄλλαι ξετρελλαίνονται καὶ πέρνουν τὰ βουνα.
Καὶ τὰ διαβάσεις ἄρρωστος αὐτὰ 'στὴ κάμαρά σου
καὶ αἰσθάνεισ' ἐπανίστασιν μεγάλην 'στ' ἀντρά σου.

Ἐν τούτοις ὁ Θεόδωρος γαλκάζει κεραυνούς
καὶ ἐντὸς νεφέλης μελανῆς πετᾷ 'στοὺς οὐρανούς.
'στὸ ἓνα χέρι τὸ γυμνὸ κρατεῖ ἀστροπελέκι,
παλάτι ἔχει τὸ βουνὸ καὶ ἐλπίδα τὸ τουφέκι.
καὶ ἕως εἰς τὰς χεῖρας του κραδαίνων κοπτερὸν
δὲν σκέπτεται παντάπασιν τῆς Κόρης τὸν χορὸν.

Καὶ ἐνῷ ταρασσεται ἡ γῆ τῆς χώρας μετ' συμπάσης
μᾶς φεύγει καὶ ὁ μακαρονᾶς ἐκεῖνος Κουρτοπάσης
μὲ τὸ μόνον του τὸ γυαλί, μὲ τὴν χυτὴ του μύτη,
ποῦ ἔμπαινε καὶ ἀλώνιζε εἰς ἓνα καὶ ἄλλο σπῆτι,
ποῦ σύζυγοι τὰ ἔχασαν γιὰ τοῦτον σεβαστοί,
ποῦ καὶ φυλλάδα δι' αὐτὸν ἐβγήκε χωριστή.

Μᾶς φεύγει ὁ Μαρκήσιος ποῦ 'στοῦς καιροὺς ἐκεῖνους
κάθε στιγμή 'ξεφύρνιζε χαρτὰ 'στὸν Δεληγιάννη,
ἢ τόσας ἐργολάβιας του τὸν χαιρετοῦν μὲ θρήνους
καὶ τώρα περὶ θὰ ρίχνωνται εἰς τὸν Φειδοστιάνη.
Σὲ χαιρετῶ, Μαρκήσιε, ἐπὶ γὰρ τοῦ τρελλοῦ,
καὶ ξεκουμπίσου γρήγορα καὶ σὺρε 'στὸ καλὸ.

Λουρὸς

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΔΕ-ΚΑΣΤΡΟΝ

Ἐρατεινὲ Κόρη.

Πιθανὸν νὰ ἐνόμισες, ὅτι σὲ ἐλησμόνησα, ἡπατήθης οὕτως ἐξηγῶν τὴν μακρὰν σιωπὴν μου. Κατὰ τὰ χρονικὸν αὐτὸ τῆς στιγμῆς μου διάστημα ἐζήτουν πνευματικὴν τροφὴν κατὰλληλον διὰ τὴν ἐλλογιμότητά σου καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ μόχθους κατάρθωσα ν' ἀνακαλύψω τὴν Ἰστορίαν τῆς Κόρης, τὴν ὁποίαν καὶ σοὶ ἀποστέλλω, ἵνα τὴν διαφυλάττης μετὰ τῆς αὐτῆς περιπαιχθείας μεθ' ἧς καὶ τὴν Μάρτυρα Αἰκατερίνην. Ἐκτὸς τῆς πρωτοτύπου ταύτης μυθιστορίας εἶχον ὑπ' ὄψει μου διὰ νὰ σοὶ ἀποστείλλω καὶ μεταφράσεις τινὰς τῶν ποιημάτων τοῦ Βύρωνος, τὰς ὁποίας ἐξεπόννησεν ὁ κοινὸς ἡμῶν φίλος κ. Ονούφριος Ἰασονίδης καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ μακαρίᾳ τῇ λήξει Σηματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλπίζω, ὅτι καὶ σὺ θὰ ἦσο συνδρομητὴς εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην δὲν προβαίνω εἰς ἐκτέλεσιν τῆς μελετηθείσης ταύτης πράξεως ἀναμμένων πληροφοριῶν.

Ἡ Ἰστορία τῆς Κόρης εἶνε πρωτότυπος ἀληθὲς μυθιστο-

ρία συλληφθεῖσα ἐν τῇ κεφαλῇ φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς, ὅστις θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ λατρεύῃ τὴν Θέμιδα ἢ τὰς Μούσας. καθ' ὅσον φαίνεται, ὅτι ὅσῃν καὶ ἐὰν ἔχη ἐπιθυμίαν νὰ γνωρισθῇ μετ' αὐτῶν οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ἐὰν μὲ νομίζης ἀπισιόδοξον, ἀγαπητὲ Κόμη, ἀκουσον πῶς ἀρχεται τοῦ α' κεφαλαίου :

« Κατὰ τὸ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 18. . . ὁπότε συνήθως χειμῶν ἄγριος ἐπαπειλεῖ τοὺς κατοίκους, ἐνῷ πάντες οἱ φανοὶ τῆς πόλεως Ἀθηναίων εἶχον σθεσθῇ, καθ' ὅτι ἤρχιζε νὰ ὑποσκάδῃ ἡ ροδοδάκτυλος Ἀὐγὴ εἰς μικρὰν τινὰ. . . » ὡς βλέπεις ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν τοῦ ὑποσκάδω καὶ ὅτι ἡ ἐταιρεία τοῦ ἀεριόφωτος ἀπὸ τῆς συστάσεώς της οὐδέποτε ἐφώτισε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. « Ἐν τούτοις, ἐξακολουθεῖ, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ νεφελῶν πέπλου νεφῶν, ἔτοιμος νὰ ἐκκραγῇ εἰς ραγδαίοντα τὴν βροχὴν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν νὰ πίπτῃ ψιλὴ, ψιλὴ. Κατέπαυσεν ὁμως αὕτη μετ' ὀλίγον μὴ ἀντισχοῦσα εἰς σφοδρότατον ἀνεμὸν ὅστις ἠγέρθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ ἀνεμὸς κραταιωθείς ἤρχισεν ἄγριος χαμηλὰς τινὰς καὶ ἐτοιμορρόπους οἰκίας νὰ καταρρίπτῃ, δένδρα νὰ ἐκρίζωνῃ καὶ τοὺς κατοίκους νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τρομόν καὶ ἀμηχανίαν. »

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς ταύτης τῶν στοιχείων πάλης πίπτει κεραυνὸς εἰς μικρὰν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει γραῖα τις ὑπερεξηκοντοῦτις ἔχουσα δεκαεπτὰ ἐτιδὰ κόρην ἀσθενοῦσαν βαρύναν καὶ ταύτην μὲν « ὀλίγου δεῖν ἐτύφλωσε τὴν δὲ κόρην ἀφῆκε σχεδὸν ἡμιθανή ». Ἦδη ἀρχεται καὶ πάλιν ἡ μετεωρολογία, ἥτις συνδέεται χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη πρὸς τοῦτο μετὰ τῶν ἀνωτέρω δι' ἐνὸς ἐν τούτοις καὶ τὴν ἀφεύκτως θὰ νομίσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἔγραψεν ὁ φίλος κ. Κοκκίδης.

« Ὁ ἀνεμὸς ἐν τούτοις ἐκόπασε καὶ διεδέχθη αὐτὸν χαιρόντα ὡς νικητρία ραγδαίοντα βροχὴ ἥτις καὶ αὕτη οὐκ ὀλίγας καταστροφὰς τῇ πόλει ἐπήνεγκε. Ἐνεκὲν τοῦ σινοῦ τῶν ὁδῶν τὰ ὕδατα πλημμυρῆσαντα κατέκλυσαν ὁδοὺς τινὰς τῆς πόλεως καὶ οὕτως ἐσχημάτισαν ἐνιαχοῦ μεγάλαν λίμναν ἐφ' ἣν ἐβλέπε τις ἐπιπλέοντα κορμούς καὶ κλώνους δένδρων σκνίδας καὶ ἄλλα παρόμοια ἀποκομμένα βεβαίως ἀπὸ τινος οἰκίας, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγας τὸ τοσούτω ἐπειτα αἰρνιδίως ἀναπτύχεν ἐκεῖνο μέγα ρεῦμα παρέρειν. »

Μετὰ ταῦτα ἡ βροχὴ παύει καὶ δι' ἐνὸς ἐτέρου ἐν τούτοις ἄμαζα ἀπὸ ρυτῆρος ἐλκυνομένη ἵσταται πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας ἐν ἣ κατέπεσεν ὁ κεραυνός. Θὰ νομίσῃς, ὅτι ἡ ἄμαζα αὕτη εἶνε τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὅστις ἐσπευσε νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ὁ κεραυνὸς ἐπέφερε δυστυχήματα. Ἠπατήθης ! Ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦτο ὁ Κλέανδρος μέλλων ἐραστὴς τῆς Οὐρανίας — οὕτω ὀνομάζεται ἡ ψυχρογαῦσα — ὅστις μετὰ φρίκης εἶδεν ὅτι « οἱ τοῖχοι ἐκ τοῦ κεραυνοῦ ἦσαν ἀπληθρακωμένοι ». Ὁ Κλέανδρος γονατίζει πρὸ τῆς Οὐρανίας ἥτις βλέπουσα αὐτὸν ἀναφωνεῖ :

— Σὺ ἐδῶ, κύριε Κλέανδρε ; σὺ, τοῦ ὁποίου οὐδὲ τοῦ κρασπέδου σου εἰμεθα ἄξιοι νὰ ψαύσωμεν ;

Ὁ κ. Κλέανδρος ὁμως, ἔχων μᾶλλον κοινωνιστικὰς ἰδέας, δὲν ἐξετάζει τὴν ἀνισότητά ταύτην, καὶ διατάσσει τὸν ὑπηρετὴν του Γεώργιον νὰ ἐνοικιάσῃ ἄλλην οἰκίαν, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν μετακόμισιν, χωρὶς καὶ ὁ σκληρὸς νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἦτο ἐπόμενονον νὰ χειροτερεύσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς.

Εἰς ὀλίγας σελίδας ὁ συγγραφεὺς μετὰ ταῦτα ἐξετάζει